

Roger Arinx

De dinsdag-date

Een dinsdagavond in Leuven. Afspraak net na vijf uur in een koffie-annex-werkbar, hip en trending, voorzien van de nodige sociale-mediafeeds en *hashtags*, dingen die in hun tijd gewoon dubbel kruis heetten, met zesendertig soorten koffies en vijf soorten melk, allemaal beschikbaar in twee stijlen: *regular* (wat ooit “gewoon” genoemd werd) en *instaworthy* (wat ooit gewoon oogverblindend was). Het verschil? Drie euro.

Ze droeg een jeans, uiteraard een Levis, met een strak wit vestje uit een *high-end* boetiek en hippe sneakers. Ze zat al neer aan tafel dus hij zou het toch niet zien, maar dat maakte haar niet uit. Ze was speciaal voor de gelegenheid gekleed en het gaf haar zelfvertrouwen.

Toen hij binnenkwam, herkende ze hem meteen. Een man van ergens in de veertig, met een net, modieus pak en een duidelijk *dad-bod*. Vroeger heette dat gewoon “serieus gezet”, maar dat was *fatfobic* en het kon niet meer om te *bodyshamen*, ook al verdiende het patriarchaat dat waarschijnlijk wel. *Bodypositivity* alom, maar eigenlijk alleen maar voor vrouwen. Of alles wat zich als zodanig identificeerde.

Ze zuchtte diep want het sociale leven en vooral het sociale medialeven was een slangenkuil waar elk woord zoveel gevoelens kon oproepen dat je je eigenlijk op voorhand al moest voorbereiden om je verontschuldigen, ook al wist je niet precies voor wat! Gelukkig was haar date ook van haar leeftijd. Het zou haar besparen meteen gecancelled te worden bij de minste *faux-pas*.

Ze had niets van haar plannen van vanavond gedeeld met wie dan ook van haar volgers op al haar kanalen, kwestie van geen ruchtbaarheid te geven aan toch wel een heel belangrijke avond.

Hij was ondertussen de grote ruimte binnengewandeld en keek zoekend rond, op zoek naar haar en tegelijk de plek in zich opnemend. De *look-and-feel* van een industriële loft, de verlichting van hoog aan het plafond naar beneden zakkend tot op de hoogte waar de kap van de lamp precies het ronde tafelblad omvatte. Daardoor leek het etablissement een donker labo waar de enige poelen van leven de tafels waren, als grote, bleke petrieschalen. De grote vraag: wat zou er voor hen uit voort komen?

Hij kwam licht aarzelend op haar toe, bleef even staan en stelde zichzelf voor. Ze glimlachte, zei haar naam en wees uitnodigend naar de stoel aan de andere kant van het tafeltje.

“Het is hier wel... bijzonder” begon hij onzeker.

“Ik ben hier ook voor het eerst,” kwam ze hem tegemoet. “Een vriendin heeft me dit aangeraden.”

Hij was ondertussen gaan zitten.

“We zijn ook de enigen,” merkte hij wat ongemakkelijk op.

“Het is tussen het *coffee office*-werkpubliek en de *dessert*-koffiemensen in,” legde ze uit.

Hij keek haar wat schaapachtig aan.

“Oh... Ah...”

Dan: “wat neem jij?”

Een goede poging om zich te redden. Het deed haar onwillekeurig inwendig lachen. Ze wist dat hij zakenbankier was en in haar hoofd waren die altijd heel zelfzeker en wisten ze altijd wat ze wilden, en dit paste helemaal niet bij het beeld dat ze van hem had. Het maakte hem wel wat *menselijker* in zekere zin.

De serveerster kwam aan hun tafel staan en vroeg waar ze hen mee van dienst kon zijn. Ze bestelde een chai-thee met amandellatte in *regular*, terwijl hij het hield op een limonade.

“De simpelste” voegde hij eraan toe en de serveerster giechelde even.

Terwijl ze wachtten op hun bestelling, stak ze van wal. Hoe ze vroeger veel te weinig voor zichzelf opgekomen was, hoe ze op het achterplan gedrukt was, en hoe ze daar zelf ook schuld aan had omdat ze het had laten gebeuren, maar ook hoe ze het nu niet meer zou laten gebeuren.

Hun bestelling kwam en hij bleef aandachtig naar haar luisteren.

Pas toen ze klaar was, beseftte ze dat ze wel heel lang en heel veel over zichzelf verteld had. Even wilde ze zich daarvoor verontschuldigen, maar bedacht dan dat dat *nét* was wat ze niet meer wilde. Hij knikte behoedzaam.

“Best wel een duidelijk *opening statement*” zei hij dan. Het klonk neutraal, zonder af- of goedkeuring.

“Mijn *how-I-got-here* is wel wat korter: klassiek getrouwd, hard gewerkt, carrière gemaakt, en best wel veel luxe, maar ergens onderweg vergeten waarom.”

“Waarom dan?” vroeg ze.

“Omdat ik van haar hield.”

“Hield?”

Hij knikte en het deed haar slikken.

“Heb je het haar ooit gezegd?!”

“Wat?”

“Dat je het deed, al dat harde werken, omdat je van haar hield.”

Hij keek haar strak aan.

“Misschien wel, maar ze heeft het vast nooit gehoord omdat ze te druk bezig was met in haar cabrio rond te rijden, te tennissen en te aperitieven met vriendinnen. Als ze tenminste niet aan het winkelen was...”

“Shoppern” verbeterde ze hem.

“Wat?!”

“Shoppern. Vrouwen shoppen dingen. Winkelen, dat is alleen voor eten enzo.”

Zijn tot dan open en zachte blik verhardde en verkilde.

“Ik ben zeker dat mijn zuurverdiende geld het verschil *écht* niet heeft opgemerkt.”

Ze beseftte dat ze hem beter niet verbeterd had, maar ze vertikte het om zich daarvoor te verontschuldigen.

“Oh” zei ze alleen.

Ze zaten daar een tijdje stil en zwijgend en het viel haar op dat hij verveeld met zijn glas begon te draaien. Het was niet echt een groot succes tot nu toe.

“En kinderen?” begon ze, vastbesloten hem uit te laten praten.

Hij zuchtte diep en vermoeid.

“Twee.”

Hij zweeg en ze hoopte dat hij wat meer zou vertellen, maar daar leek het helemaal niet op.

“En?” probeerde ze.

“Wat en?”

“Gewoon, zoals in: jongen, meisje, leeftijd; je weet wel, het soort dingen dat mensen vertellen over hun kinderen.”

“*Bullocks*,” antwoordde hij. “Mensen willen misschien niet over hun kinderen vertellen.”

“Dat is de eerste keer dat ik dat hoor!”

“Wel, misschien heb je nog niet veel met mannen gepraat. Dat kan natuurlijk altijd *hé*.”

“Waar slaat dat nu weer op?!”

Ze klonk bitsig, en ze had er alle redenen toe.

Hij keek haar strak aan. Dan: “Wel, ik zal het je zeggen: zij wou kinderen, ik niet. Absoluut niet! Ze wist het heel goed, ik heb haar dat vanaf de eerste dag gezegd...”

“Maar misschien...”

“Maar misschien was het een 'ongelukje'? 'tuurlijk! Natuurlijk is het een 'ongelukje' als je één keer de pil vergeet en dan meteen een tweeling hebt!”

Hij was luid roepend opgestaan en de serveerster keek wat geschrokken in de richting van hun tafeltje.

“Ik kom tot daar,” wees hij naar de laatste, en dan tegen haar: “Ik betaal wel.”

En dan tegen zichzelf: “zoals altijd”.

Hij rekende af aan de toog en vertrok gehaast zonder ook nog maar één keer om te kijken. De tranen sprongen in haar ogen. Dit was écht niet waar ze op gehoopt had. Nee, dit was erger dan ze ooit had kunnen denken! De tranen liepen over haar wangen en ze deed een vaag teken naar de serveerster, die nog een chai-thee met amandellatte bracht.

As vrouwen onder elkaar deden beiden alsof er helemaal niets gebeurd was en toen de serveerster weg was, ging ze in haar handtas. Ze haalde er een zakdoek uit, snoot uitvoerig haar neus en stak hem terug weg. De tranen kwamen traag terug maar ze liet ze komen. Ze haalde een kaartje uit haar handtas.

Aan de ene kant, in sierlijke letters: “Lea Moons – relatietherapie”. Op de andere kant, een handgeschreven bericht: “*Ga op date met je echtgenoot alsof het een blind date is. Kleed en gedraag je zo! Bespreek ook de dingen die je zou bespreken met een vreemde met wie je die eerste date hebt. Weet heel goed dat je op jullie leeftijd meteen een heel aantal dingen aftoetst om te zien of je bij elkaar past! Wees dus niet bang om dat nu ook te doen. Dat is immers net de opzet van de hele oefening! Het gaat er dus echt om te ontdekken of jullie op dit moment in jullie leven bij elkaar passen. En vooral... geniet er van!*”

Ze verscheurde het in zo klein mogelijke stukjes en daarmee was ze net klaar toen ze een bericht kreeg op haar telefoon. Ze hoefde niet echt te kijken om te weten wie het zou zijn... Haar man. Zijn bericht: “*Ik kom niet meer thuis. Heb morgen afspraak met advocaat voor de echtscheiding.*”

@ Roger Arinx, november 2024

Roger Arinx is een pseudoniem. Ik heb Vlaamse wortels, ben geboren in 1971 en heb de vierjarige schrijfopleiding van de Universitaire Werkgroep Literatuur en Media van wijlen Hans Devroe met succes voltooid. Ik ben grotendeels digibeet en niet actief op sociale media.